

Arrest

nr. 307 243 van 27 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plasky Square 92-94/2/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. PARMENTIER, die loco advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 8 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 14 februari 2022 en 6 april 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 14 juli 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Usmankhail (district Sayed Karam, provincie Paktia). U bent van Pashtoen-origine. Tot uw vertrek naar de hoofdstad Kabul woonde u in

Usmankhail, samen met uw ouders, uw vier jongere broers en uw zus die intussen gehuwd is en in het Verenigd Koninkrijk woont. U zat in de achtste of negende klas toen u Sayed Karam verliet en naar Kabul verhuisde, waar u bent gehuwd met N. . Jullie hebben intussen een driejarige zoon.

U was al enige tijd verliefd op N. , uw buurmeisje in Usmankhail. Uw ouders trachtten herhaaldelijk een huwelijk tussen u en haar te regelen, echter werd het aanzoek telkens afgewezen door de familie van N. . U besliste dan maar met N. naar Kabul te vluchten, waar jullie enkele dagen onderdak vonden bij een oom van u. Echter was uw oom bevreesd voor de familie van uw vrouw. Haar broers behoren tot de Taliban en hebben veel macht. U huurde vervolgens een huis in de hoofdstad en na een verblijf van ongeveer een maand in Kabul, zijn jullie gehuwd. Uw vader stuurde u geld waarmee u een lichte vrachtwagen kon kopen en aan het werk kon. U was op een dag aan het werk in de wijk Arzan Kimat toen u werd aangevallen door twee broers van N. en een vriend van hen. U woonde toen al geruime tijd in Kabul, misschien wel twee jaar. U geraakte ernstig gewond in de nek en werd voor verzorging overgebracht naar een hospitaal in Share Naw. U mocht na enkele dagen weer naar huis, maar moest nog enkele maanden het bed houden. Na het incident kwamen uw ouders en broers bij jullie wonen in Arzan Kimat. Zij hadden Sayed Karam halsoverkop verlaten nadat uw vader door de broers van N. was geslagen. Nog steeds zijn deze mensen naar u op zoek. Omdat uw leven in gevaar bleek, werd beslist dat u het land diende te verlaten. Uw ouders, broers, vrouw en zoon wonen zijn na uw vertrek uit Afghanistan in Kabul gebleven en verblijven daar tot op heden.

Via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Bosnië, Roemenië, Hongarije en Duitsland bent u naar België gekomen. U was acht of negen maanden onderweg. Op 8 december 2020 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u de familie van N. dient te vrezen.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende (kopieën) van documenten neer: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), uw Afghaans paspoort, de oude taskara's, de nieuwe elektronische identiteitskaarten en de paspoorten van uw vrouw N. en van uw moeder, de identiteitskaart van uw zoon, een document van een hospitaal in Kabul.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Dient vooreerst te worden opgemerkt dat tijdens het onderhoud van 14 februari 2022 werd vastgesteld dat u onder invloed was van verdovende middelen, meer bepaald verklaarde u voor het onderhoud marihuana te hebben gerookt. U wijtte dit aan stress en gaf vervolgens aan niet in staat te zijn het onderhoud verder te zetten (CGVS I, p.7). Het gehoor werd vervolgens afgebroken en op 6 april 2022 kreeg u een nieuwe kans om uw asielmotieven uit de doeken te doen. Het gegeven dat u voor het eerste onderhoud verdovende middelen gebruikte en zodoende niet in staat bleek een coherent relaas te brengen, getuigt evenwel van een gebrekkige medewerking van uwentwege bij het onderzoek naar uw nood aan bescherming, en relativeert uw beweerde vrees een eerste maal.

Ten tweede stelt het CGVS vast dat u tijdens het tweede onderhoud over tal van zaken met betrekking tot uw familiale situatie tegenstrijdige verklaringen aflegde, wat ernstig afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid en het geloof in de door u aangebrachte asielmotieven. Zo is het merkwaardig dat u tijdens uw eerste onderhoud bij de DVZ (dd. 5 januari 2021) van een verblijf in Kabul geen melding maakte. U zei integendeel dat u tot uw vertrek, één jaar daarvoor, altijd in Usmankhail in Paktia woonde (verklaring DVZ, vraag 11). Volgens uw huidige verklaringen zou u echter al op 16-jarige leeftijd in Kabul zijn gehuwd, en daarna meerdere jaren in de stad hebben gewoond en gewerkt (CGVS II, p.4, 6). Ook al opmerkelijk is dat u bij de DVZ beweerde dat zowel uw ouders (verklaring DVZ, vraag 13) als uw broer (verklaring DVZ, vraag 17) op dat moment nog allemaal in Usmankhail woonden, dit in tegenstelling tot wat u nu beweert, namelijk dat uw familie al van voor uw vertrek uit het land in de hoofdstad resideert en een winkel uitbaat in de wijk Pul-e Kheshti (CGVS II, p.3, 9, 10). Over uw huwelijk met N. legt u evenmin consistente verklaringen af. Immers gaf u bij de DVZ aan dat dit huwelijk werd voltrokken in Usmankhail, alsook dat de huwelijksakte nog in Usmankhail lag (verklaring DVZ, vraag 15). Echter beweert u nu dat jullie in Kabul huwden en dat er geen akte werd opgesteld (CGVS II, p.4). Verder zei u bij de DVZ dat uw vrouw en uw zoon, M. I. genaamd, woonachtig waren in Gardez (verklaring DVZ, vraag 15, 16), de hoofdstad van Paktia. Uw zoon zou daar zelfs zijn geboren. Echter moet uit uw huidig relaas blijken dat u en uw vrouw na jullie huwelijk steeds in Kabul zijn blijven wonen en dat uw zoon er geboren is (CGVS II, p.3, 4). U werd met al deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd maar gaf hier geen verklaring voor. Integendeel legde u de schuld voor dit alles bij de DVZ,

waar u slechts twee woorden zou hebben gezegd en de tolk "de rest" zou hebben gedaan (CGVS II, p.5). Dit is uiteraard niet ernstig en tast uw geloofwaardigheid verder aan.

Voorts dient te worden opgemerkt dat het hele gegeven 'an sich', als zou u het initiatief hebben genomen om met uw buurmeisje N. naar Kabul te vluchten, niet aannemelijk overkomt. Immers heeft u het over een vrouw wiens broers tot de taliban zouden behoren, mensen die macht hebben, die geweld gebruiken en worden gevreesd (CGVS II, p.5). In de door u geschetste context is het hoogst ongeloofwaardig dat u dan uw ouders en broers, die volgens u naast deze mensen zouden hebben gewoond, na uw vlucht voor een voldongen feit zou plaatsen en zou blootstellen aan represailles vanwege deze familie. Ook al merkwaardig is dat N., een vrouw die blijkbaar opgroeide in een zeer conservatief en zelfs extremistisch milieu, op uw aanbod zou zijn ingegaan, haar familie zou verlaten en met u naar Kabul zou vluchten. Bovendien zou een dergelijke démarche niet alleen uw familieleden maar ook uzelf en N. in ernstige problemen kunnen brengen, getuige daarvan het incident dat u zou hebben meegemaakt en uw verklaring dat N. tot op heden "ondergedoken" leeft (CGVS II, p.5), alsook uw bewering dat zij foltering of slavernij riskeert mochten haar broers haar vinden (CGVS II, p.12).

Verder ziet het CGVS niet in waarom uw vader u in dezer in zowat alles zou hebben ondersteund. Ondanks het feit dat u uw buurmeisje naar Kabul zou hebben gebracht ("ik liep weg met hun dochter" (CGVS II, p.11)), en dit zonder medeweten van u of haar familie, was het uw vader die vervolgens jullie huwelijk in Kabul regelde (DVZ, vragenlijst dd. 12 oktober 2020, vraag 5), was het ook uw vader die aanvankelijk jullie huwelijk en levensonderhoud bekostigde (CGVS II, p.10), en stopte hij u ook nog geld toe om in Kabul een lichte vrachtwagen te kopen (CGVS II, p.11). Gezien de ellende waarin u uw vader en de rest van het gezin had gestort, is zulks opnieuw niet geloofwaardig. U argumenteert nog dat u het meisje nu eenmaal naar Kabul had meegenomen en uw vader geen andere optie had dan uw keuzes te accepteren (CGVS II, p.11). Echter kan deze omgekeerde redenering niet overtuigen, en blijft de vraag waarom uw vader een huwelijk zou hebben geregeld dat door uw schoonfamilie ten eerste werd afgekeurd, met alle gevolgen en risico's van dien.

Verder stelt het CGVS vast dat u veeleer vage verklaringen aflegt over de beweerde talibanconnecties van de familie van N. en over de redenen waarom zij zich tegen een huwelijk hebben gekant. U stelt dat haar broers voor commandant K. werkten, maar meer weet u daar niet over (CGVS II, p.5, 6). U verklaart niet meer dan dat ze rondreden op bromfietsen en wapens droegen (CGVS II, p.6). Ik heb niet veel info, zo zegt u (CGVS II, p.6). Gevraagd naar enige andere info over die broers, zegt u dat u niet veel details heeft over die mensen (CGVS II, p.6). Dit is een teleurstellend antwoord, zeker gezien dit jullie burens in Sayed Karam zouden zijn geweest. Ook hun eventuele huidige positie binnen de nieuwe talibanoverheid is u niet bekend (CGVS II, p.12). Dat u nagenoeg niets weet over de exacte activiteiten van de personen die aan de basis van uw vertrek uit Afghanistan zouden liggen, is opmerkelijk. Evenmin maakt u duidelijk waarom N. 's familie in u geen valabele huwelijkskandidaat zag. Hoewel uw ouders haar hand tot drie keer toe op officiële wijze zouden hebben gevraagd, zegt u niet te weten waarom zij weigerden (CGVS II, p.10). In tweede instantie lijkt u het dan toch te weten, en geeft u twee redenen: u zegt nu dat het meisje te jong zou zijn geweest, alsook dat uw vader een slechte relatie had met haar vader (CGVS II, p.10). Hoewel u dus toch komt aanzetten met een mogelijke valabele reden, blijkt echter dat u niet weet waarom jullie vaders dan geen goede relatie zouden hebben gehad. U gist dat uw vader tijdens een vergadering in het dorp mogelijks eens een beslissing nam die niet zo goed was voor die familie, echter lijkt u daar niet zeker van, laat staan dat u verduidelijkt welke beslissing dat dan zou zijn geweest (CGVS II, p.10). Het is niet geloofwaardig dat u, jaren na uw verboden huwelijk, nog steeds niet zou weten waarom N. 's familie u weigerde als huwelijkskandidaat.

Bovendien legt u weinig eenduidige verklaringen af over het incident in Kabul waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden. Bij de DVZ verklaarde u dat u één jaar na uw huwelijk werd aangevallen door vier broers van N. en een dorpeling (vragenlijst van 12 oktober 2021, vraag 3.5). Tijdens uw onderhoud bij het CGVS zegt u dan weer dat twee broers en een vriend van hen (die u niet zou kennen) u belaagden (CGVS II, p.7). Bovendien situeert u dit nu anderhalf jaar na uw huwelijk (CGVS II, p.7), even daarvoor zelfs nog twee jaar nadat u huwde (CGVS II, p.6). Het is opmerkelijk dat u daarover geen gelijklopende verklaringen kan afleggen. Dat er mogelijks zaken fout liepen bij de DVZ (hoewel u daar uw verklaringen ondertekende voor akkoord) en u nu de waarheid vertelt (CGVS II, p.8), biedt geen afdoende verklaringen voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Eveneens merkwaardig is dat u enkele keren aangeeft slechts 16 jaar oud te zijn geweest toen u in Kabul huwde (CGVS II, p.4, 6). Gezien uw geboortedatum bekend is en in uw paspoort terug te vinden is (*4 november 2018), mag dus worden verondersteld dat u eind 2014 of in de loop van 2015 in het huwelijk trad. Hoe dit te rijmen valt met uw bewering dat u in maart 2019 zou zijn aangevallen (zie document hospitaal), en dit dus één tot twee jaar na uw huwelijk, is een raadsel. De vaststelling dat u één incident aanhaalt maar er niet in slaagt enigszins te verduidelijken wanneer dit dan zou zijn gebeurd, ondermijnt het geloof in uw verhaal opnieuw in ernstige mate.

Verder kan nog worden gewezen op het feit dat u als zestienjarige al in 2014 of 2015 zou zijn gehuwd, maar dat uit uw relaas niet kan worden opgemaakt dat de familie van N. zeer naarstig naar u op zoek ging. De enige keer dat u deze personen nog zou hebben gezien, zou bij de aanval in 2019 zijn geweest (zie opnieuw het medisch attest). Bovendien ondermijnen uw tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot dit incident de geloofwaardigheid van dit alles, en brengt u dus geen aannemelijke vervolgingsfeiten aan die in verband met uw verboden huwelijk zouden kunnen worden gebracht. Ook na dit incident zou u nog "acht tot tien maanden"

in Kabul hebben gewoond alvorens Afghanistan te verlaten, en kende u in deze periode geen problemen (CGVS II, p.7). Voorts vermeldenswaard is uw verklaring dat uw familie (bestaande uit uw ouders, uw vier broers, uw vrouw en uw zoon) sinds uw vertrek steeds in Kabul is blijven wonen (CGVS II, p.3), en daar volgens u "veilig" is (CGVS II, p.12). Nochtans zouden de broers van N. Nog steeds naar u op zoek zijn (CGVS II, p.7) en verbergt uw familie zich allerminst in Kabul. Zo geeft u aan dat uw familie er eigenaar is van een winkel, meer bepaald in Puli Kheshti (CGVS II, p.10). Het verbaast dat uw familie dan nog geen enkele keer werd verontrust door deze familie, die linken zou hebben met de Taliban en dus ook met het huidige regime, en wiens eer dusdanig zou zijn geschonden toen u jaren geleden besliste hun dochter mee te nemen. Dat zij dan niet via de huidige autoriteiten of via hun relaties in het dorp op de hoogte zouden kunnen geraken van de locatie van jullie woonplaats of winkel in Kabul, is weinig aannemelijk, temeer zij er in maart 2019 wél in zouden zijn geslaagd u te traceren binnen de wijk Arzan Kimat.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat aan uw beweerde asielmotieven niet het minste geloof kan worden gehecht. U kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Uw taskara en uw Afghaans paspoort bevestigen hoogstens uw nationaliteit en identiteit, elementen die in bovenstaande beslissing niet ter discussie staan. De oude taskara's, de nieuwe elektronische identiteitskaarten en de paspoorten van uw vrouw N. en van uw moeder, alsook de identiteitskaart van uw zoon leveren bewijs voor de identiteit van deze gezinsleden, meer niet. Het document van een hospitaal in Kabul dient te staven dat u door de broers van N. werd aangevallen. Het CGVS merkt op dat dit medisch attest ("discharge paper") dan wel melding maakt van enkele verwondingen, maar niets zegt over de omstandigheden waarin u deze zou hebben opgelopen. Bovendien kunnen dergelijke stukken uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken, en kan worden gewezen op de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), waaruit blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is en dat de authenticiteit van deze brief op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Corruptie is in Afghanistan wijdverspreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas. Zij kunnen enkel een bevestigende aanvulling vormen op een geloofwaardig asielrelaas, hetgeen in casu niet het geval is.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de

intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/Plib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/Plib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/Plib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan,

waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de Taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het

Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. Van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de

huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een kennelijke beoordelingsfout en schending aan van 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48 tot en met 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht als *“algemene beginsel van behoorlijk bestuur en van zorgplicht”*.

Terloops voert verzoeker nog de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Vooreerst geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht hij deze te weerleggen.

Vervolgens bespreekt verzoeker op theoretische wijze zijn vrees in verband met een verwestering.

Tot slot benadrukt hij de toekenning van de subsidiaire bescherming, waarbij hij op omvattende wijze de veiligheidssituatie en de socio-economische, humanitaire situatie in Afghanistan bespreekt.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst en citeert verzoeker fragmenten uit algemene landeninformatie, academische literatuur, persartikels, rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ), rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en 's Raads rechtspraak.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift wordt gewezen op volgende inventaris der bronnen:

“1. The Diplomat, *“The Taliban’s Forced Marriages”*, 12.10.2021, <https://thediplomat.com/2021/10/the-talibans-forced-marriages/>.

2. Nansen, *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afgaanse man in het kader van een volgend verzoek”*, oktober 2021, beschikbaar op : <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>.

3. UNHCR, *Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*, 16 december 1998, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/3ae6b3338.html>.

4. UNHCR, *Advisory Opinion on the Interpretation of the Refugee Definition*, 23 december 2004, §11 beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/4551c0374.html>.

5. UNHCR, *Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection, UNHCR, SCIFA*, 6 November 2002, beschikbaar op: <https://www.unhcr.org/admin/dipstatements/42bab1b52/statement-ms-erikafeller-directordepartment-internationalprotection.html>.

6. *Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden* van 4 november 1950, Rome, Council of Europe Treaties Series, nr. 5,

7. UNHCR *Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*, 30 augustus 2018, beschikbaar op www.refworld.org/docid/5b8900109.html, 46-47

8. EASO COI query, *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”*, 2 September 2020, beschikbaar op <https://www.justice.gov/eoir/page/file/1312176/download>, blz. 3-4.

9. Danish Refugee Council, *“Tilbagevenden til Afghanistan”*, oktober 2017, beschikbaar op <https://flygtning.dk/media/3886281/tilbagevenden-til-afghanistan-2017.pdf>, 16 en Save the Children, *“From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees”*, 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/SCFrom_Europe_to_Afghanistanscreen%201610.pdf, blz. 34.

10. EASO COI query, *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”*, 2 September 2020, beschikbaar op <https://www.justice.gov/eoir/page/file/1312176/download>, blz. 12-13.

11. Stahlmann, F., *Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen*, 2019, beschikbaar op: https://www.asyl.net/fileadmin/user_upload/beitraege_asylmagazin/Beitraege_AM_2019/AM19-8-9_beitrag_stahlmann.pdf, blz. 279

12. Refugee Support Network, *“After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan”*, april 2016, https://hubble-liveassets.s3.amazonaws.com/rsn/attachment/file/8/After_return_April_2016.pdf, blz. 28-29

13. Asylos, *“Afghanistan: Situation of young male ‘Westernised’ returnees to Kabul”*, augustus 2017, https://www.ecoi.net/en/file/local/1405844/1226_1503654307_afg2017-05-afghanistansituation-of-young-male-westernised-returnees-to-kabul-1.pdf, blz. 33-34.

14. N. MAJIDI, *“Young Afghans Returning From Europe Face Isolation and Fear Back Home”*, 16

november

2016,

<https://deeply.thenewhumanitarian.org/refugees/community/2016/11/16/youngafghans-returning-from-europe-face-isolation-and-fear-back-home>.

15.F. STAHLMANN, "Gutachten Afghanistan, Geschäftszeichen: 7 K 1757/16.WI.A", 28 maart 2018, https://www.ecoi.net/en/file/local/1431611/90_1527075858_gutachten-afghanistanstahlmann-28-03-2018.pdf, blz. 321-324.

16.UN Security Council, "Seventh report of the Analytical Support and Sanctions Monitoring Team submitted pursuant to resolution 2255 (2015) concerning the Taliban and other associated individuals and entities constituting a threat to the peace, stability and security of Afghanistan", 5 oktober 2016, http://www.un.org/en/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/2016/842, blz. 9.

17.F. STAHLMANN, "Gutachten Afghanistan, Geschäftszeichen: 7 K 1757/16.WI.A", 28 maart 2018, https://www.ecoi.net/en/file/local/1431611/90_1527075858_gutachten-afghanistanstahlmann-28-03-2018.pdf, blz. 322.

18.C. GLADWELL, "No longer a child: from the UK to Afghanistan", *Forced Migration Review* 2013, (62) 63.

19.InfoMigrants, https://www.infomigrants.net/fr/post/34717/un-porteparoletaliban-affirme-queles-afghans-expulses-deurope-seront-traduits-enjustice?fbclid=IwAR2iLgCQMnlaBQw_23NBPRh_f2gLtAKxMXUTPvN7xTo51oU2YdtKWrtL_Dk&ref=fb, beschikbaar op:

20.UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, www.refworld.org/docid/5b8900109.html, blz. 46-47.

21.Asylos, "Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul", augustus 2017, https://www.ecoi.net/en/file/local/1405844/1226_1503654307_afg2017-05-afghanistansituation-of-young-male-westernised-returnees-to-kabul-1.pdf, blz. 37-38 en 41.

22.Mixed Migration Centre, "Distant Dreams: Understanding the aspirations of Afghan returnees", januari 2019, http://www.mixedmigration.org/wp-content/uploads/2019/02/061_Distant_Dreams.pdf, blz. 42

23.EASO Country of Origin Information Report, "Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms", December 2017, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5a38ce314.html>, blz. 101-104.

24.F. STAHLMANN, "Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen", *Asylmagazin* 2019, (276) 280.

25.C. DAUVERGNE, "Toward a New Framework for Understanding Political Opinion", *Michigan Journal of International Law*, 2016, blz. 254.

26.UNHCR GUIDELINES, "Religion Based Refugee Claims under Article 1 A (2) of the 1951 Convention", 28 april 2004, beschikbaar op <https://www.unhcr.org/publications/legal/40d8427a4/guidelines-international-protection-6-religion-based-refugee-claims-under.html>, p. 21-23.

27.UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seeker from Afghanistan, 30 augustus 2019, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>

28.F. STAHLMANN, "Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen", *Asylmagazin* 2019, blz. 279.

29.EASO COI query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 September 2020, <https://www.justice.gov/eoir/page/file/1312176/download>, blz. 12-13.

30.Save the Children, "From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees", 2018, https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/SC-From_Europe_to_Afghanistanscreen%201610.pdf, blz. 34

31.B. ROGGIO, "Taliban denounces 'deviant beliefs,' including 'satanic western and disbelieving ideologies'", 10 juni 2020, <https://www.longwarjournal.org/archives/2020/06/talibandenounces-deviant-beliefs-including-satanicwestern-and-disbelieving-ideologies.php>, geraadpleegd op 25 november 2020.

32.UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 december 1998, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/3ae6b3338.html>.

33.UNHCR, Advisory Opinion on the Interpretation of the Refugee Definition, 23 december 2004, §11 beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/4551c0374.html>.

34.UNHCR Guidelines on International Protection, "Membership of a particular social group" within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 7 mei 2002, beschikbaar op: <https://www.unhcr.org/3d58de2da.pdf>, paragraaf 11.

35.Asylos, Afghanistan COI Repository, 1-29 september 2021, 23 september 2021, beschikbaar op: <https://www.asylos.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=6c913defdcf2-4255-975f-442155ca1249>, p. 29.

36.Asylos, "Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul", augustus 2020, https://www.ecoi.net/en/file/local/1405844/1226_1503654307_afg2017-05-afghanistansituation-of-young-male-westernised-returnees-to-kabul-1.pdf, blz. 39.

37.F. STAHLMANN, "Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen", *Asylmagazin* 2019, (276) blz. 279.

- 38.L. SCHUSTER en N. MAJIDI, "What happens post-deportation? The experience of deported Afghans", *Migration Studies* 2013, blz. 11.
- 39.L. SCHUSTER en N. MAJIDI, "Deportation Stigma and Re-migration", *Journal of Ethnic and Migration Studies* 2015, blz. 635- 636
- 40.Refugee Support Network, "After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan", april 2016, https://hubble-liveassets.s3.amazonaws.com/rsn/attachment/file/8/After_return_April_2016.pdf, 22.
- 41.NANSEN, "Nood aan bescherming voor Afghaanse verwesterde vrouw", 2020, <https://nansenrefugee.be/wpcontent/uploads/2020/05/NANSEN-Profiel-2-20-Nood-aan-internationalebescherming-van-Afghaanseverwesterde-vrouw.pdf>, blz. 10.
- 42.E. BOWERMAN, "Risks Encountered after Forced Removal: The Return Experiences of Young Afghans", *Forced Migration Review*, 2017, blz. 79.
- 43.EASO Country of Origin Information Report, "Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms", December 2017, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5a38ce314.html>, p. 106.
- 44.N. MAJIDI en L. HART, "Return and reintegration to Afghanistan: Policy implications", *Migration Policy Practice* 2016, blz. 39.
- 45.Refugee Law Initiative, "The fall of Kabul: International Protection in the context of the Armed Conflict and Violence in Afghanistan", beschikbaar op <https://rli.blogs.sas.ac.uk/2021/09/01/thefall-of-kabul-internationalprotection-in-the-context-of-the-armed-conflict-and-violence-inafghanistan/>.
- 46.EASO, "Country Guidance Afghanistan: common analysis and guidance note", December 2020, beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2020_0.pdf, p. 81.
- 47.EASO, Country of Origin Information Report, January 2022, https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, pp. 56-57.
- 48.UNHCR, "Position on returns to Afghanistan", 17.08.21, p. 2-3, <https://www.refworld.org/publisher,UNHCR,,611a4c5c4,0.html>.
- 49.UNHCR, "Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan", February 2022, p.2-3, <https://www.refworld.org/docid/61d851cd4.html>
- 50.European Country of Origin Sponsorship, "EU common guidelines on (Joint) Fact Finding Missions : a practical tool to assist member states in organizing(joint) Fact Finding Missions", November 2010, p.6-8, <https://www.ecoi.net/site/assets/files/1956/20101118-ecs-ffm-guidelinesfinal-version.pdf>.
- 51.Nansen, F. Vogelaar, Nansen Note 2 – 22 "Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCRA en het Europese Asielagentschap in Afghaanse dossiers", 23 juni 2022, p. 3, <https://nansenrefugee.be/2022/06/23/asile-afghanistan-le-poids-des-sources-guidelines-du-unhcr-et-directive-sde-leuuaa/>.
- 52.EASO, "Afghanistan : security situation update", September 2021, blz. 100-102, beschikbaar op : https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_update_20210909.pdf
- 53.M. Lys, « Le Conseil du contentieux des étrangers confirme le changement d'approche du C.G.R.A. en refusant aux demandeurs d'asile originaires de Bagdad le bénéfice de la protection subsidiaire », Newsletter EDEM, Février 2016.
- 54.La Libre, « Les Afghans aussi méritent notre aide », 23 maart 2022, <https://www.lalibre.be/debats/opinions/2022/03/23/les-afghans-aussi-meritent-notre-aideM3JOY6JWYBDUJFB4ZSXWNU2VMI/>.
- 55.VRT news, "VN trekt aan alarmbel over Afghanistan: "Humanitaire toestand gaat dramatisch achteruit" ", 31 maart 2022, beschikbaar op <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2022/03/31/vn-trektaan-alarmbel-over-afghanistan/>.
- 56.The Constitutional Foundation, "The Marshall Plan for Rebuilding Western Europe", 2000, p. 2, https://www.crf-usa.org/images/pdf/gates/Marshall_Plan.pdf.
- 57.La Libre, « Afghanistan: les talibans estiment "se rapprocher" d'une reconnaissance internationale », 3 februari 2022, <https://www.lalibre.be/international/asie/2022/02/03/afghanistan-les-talibans-estiment-se-rapprocher-dune-reconnaissanceinternationale-5IROTHVWHZAZFCPIQXIXCY2CIQ/>,
- 58.La Libre, « L'Afghanistan, un nouvel enfer sur terre ? Ce n'est pas une fatalité », 17 februari 2022, <https://www.lalibre.be/debats/opinions/2022/02/17/lafghanistan-un-nouvel-enfer-sur-terrecest-pas-une-fatalite-GOLERCWAH5E47N27HG6W6CXDNV/>,
- 59.UNHCR, « Le Haut Commissaire des Nations Unies pour les réfugiés lance un appel à la communauté internationale pour répondre aux besoins de l'Afghanistan », 17 maart 2022, <https://www.unhcr.org/fr/news/press/2022/3/623331a9a/haut-commissaire-nations-uniesrefugies-lance-appel-communaute-internationale.html>.
- 60.UK Home Office, « Country Policy and Information Note – Afghanistan: Fear of the Taliban », februari 2022, pp. 7-8, https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1054280/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf.

- 61.RTBF, "Afghanistan : à Kaboul, les talibans effacent les signes de l'ancien régime ", 9 februari 2022, <https://www.rtb.be/article/afghanistan-a-kaboul-les-talibans-effacent-les-signes-delancien-regime-10931196>.
- 62.UNHCR, « Le Haut Commissaire des Nations Unies pour les réfugiés lance un appel à la communauté internationale pour répondre aux besoins de l'Afghanistan », <https://www.unhcr.org/fr/news/press/2022/3/623331a9a/haut-commissaire-nations-unies-refugieslance-appel-communaute-internationale.html>.
- 63.United Nations News, « Afghanistan : les Talibans tentent d'effacer les femmes de la vie publique, dénoncent des experts de l'ONU », 17 januari 2022, beschikbaar op <https://news.un.org/fr/story/2022/01/1112372>.
- 64.France TV info, « Afghanistan : ces métiers menacés par le retour des talibans au pouvoir », 16 augustus 2020, https://www.francetvinfo.fr/monde/moyen-orient/afghanistan-ces-metiersmenaces-par-le-retour-des-talibans-a-u-pouvoir_4739139.html.
- 65.Nansen, F. Vogelaar, Nansen Note 2 – 22 "Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europese Asielagentschap in Afhaanse dossiers", 23 juni 2022, p. 24, <https://nansenrefugee.be/2022/06/23/asile-afghanistan-le-poids-des-sources-guidelines-du-unhcr-et-directive-sde-leuuaa/>.

2.2.2. Op 29 april 2024 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- EUAA, "Afghanistan-Country Focus" van december 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023.

2.2.3. Verzoeker brengt op 3 mei 2024 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan foto's van zijn deeltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd van 8 maart 2024 worden toegevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtcollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een

gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met

de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de familieleden van zijn echtgenote die tevens talibanleden zijn.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen met de taliban.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.3.4.2. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn familiale situatie wat ernstig afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid en aan het geloof in de aangebrachte vluchtmotieven:

“Zo is het merkwaardig dat u tijdens uw eerste onderhoud bij de DVZ (dd. 5 januari 2021) van een verblijf in Kabul geen melding maakte. U zei integendeel dat u tot uw vertrek, één jaar daarvoor, altijd in Usmankhail in Paktia woonde (verklaring DVZ, vraag 11). Volgens uw huidige verklaringen zou u echter al op 16-jarige leeftijd in Kabul zijn gehuwd, en daarna meerdere jaren in de stad hebben gewoond en gewerkt (CGVS II, p.4, 6). Ook al opmerkelijk is dat u bij de DVZ beweerde dat zowel uw ouders (verklaring DVZ, vraag 13) als uw broer (verklaring DVZ, vraag 17) op dat moment nog allemaal in Usmankhail woonden, dit in tegenstelling tot wat u nu beweert, namelijk dat uw familie al van voor uw vertrek uit het land in de hoofdstad resideert en een winkel uitbaat in de wijk Pul-e Kheshti (CGVS II, p.3, 9, 10). Over uw huwelijk met N. legt u evenmin consistente verklaringen af. Immers gaf u bij de DVZ aan dat dit huwelijk werd voltrokken in Usmankhail, alsook dat de huwelijksakte nog in Usmankhail lag (verklaring DVZ, vraag 15). Echter beweert u nu dat jullie in Kabul huwden en dat er geen akte werd opgesteld (CGVS II, p.4). Verder zei u bij de DVZ dat uw vrouw en uw zoon, M. I. genaamd, woonachtig waren in Gardez (verklaring DVZ, vraag 15, 16), de hoofdstad van Paktia. Uw zoon zou daar zelfs zijn geboren. Echter moet uit uw huidig relaas blijken dat u en uw vrouw na jullie huwelijk steeds in Kabul zijn blijven wonen en dat uw zoon er geboren is (CGVS II, p.3, 4). U werd met al deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd maar gaf hier geen verklaring voor. Integendeel legde u de schuld voor dit alles bij de DVZ, waar u slechts twee woorden zou hebben gezegd en de tolk “de rest” zou hebben gedaan (CGVS II, p.5). Dit is uiteraard niet ernstig en tast uw geloofwaardigheid verder aan.”

Verzoeker repliceert dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) altijd al bedoeld heeft dat hij in Afghanistan heeft gewoond. Hij houdt vol dat de vraag hem verkeerd werd gesteld of verkeerd werd vertaald en hij nooit had willen zeggen dat hij altijd in Usmankhail gewoond heeft. Verder betoogt verzoeker met betrekking tot zijn ouders en broers dat hem niet werd gevraagd waar zij thans woonden, maar waar zij vandaan kwamen en hij antwoordde dat zij van Usmankhail kwamen. Verzoeker volhardt dat zij sinds ongeveer drie jaar in Kaboel wonen. Verzoeker benadrukt dat noch hij noch zijn familie Kaboel als “hun” stad beschouwen en dat zij, wanneer hen wordt gevraagd waar zij vandaan komen altijd Usmankhail antwoordden. Verder houdt verzoeker met betrekking tot zijn huwelijk vol dat hij de vraag bij de DVZ niet heeft begrepen, dat de tolk zeer snel sprak, hem geen tijd gaf om te antwoorden en er lawaai om hem heen was. Verzoeker betoogt dat indien hij de vraag goed had begrepen, zoals op het CGVS het geval was, hij zou hebben geantwoord dat hij in Kaboel was gehuwd en dat hij geen huwelijksakte heeft maar een brief van de mullah. Vervolgens beklemtoont verzoeker met betrekking tot zijn zoon dat de door het CGVS aangevoerde inconsistentie er geen is: hij heeft inderdaad bij de DVZ verklaard dat zijn zoon in Gardez was geboren en heeft op het CGVS verklaard dat hij en zijn echtgenote zich in Kaboel bij hem hadden gevoegd. Verzoeker beklemtoont dat deze tegenstrijdigheden in feite kunnen worden uitgelegd wanneer zij met hem worden besproken. Verzoeker betoogt dat hij inderdaad de vragen tijdens zijn gesprek bij de DVZ verkeerd heeft begrepen wegens de moeilijke omstandigheden. Verzoeker beklemtoont dat hij bepaalde vragen ook niet heeft kunnen beantwoorden en de tolk deze rechtstreeks voor hem heeft beantwoord. Hij stelt dat hij dit op het CGVS verklaarde en hij niet serieus genomen werd. Verzoeker betoogt dat hij echter volhield dat dit de waarheid was en dat de vermeende tegenstrijdigheden, die geen betrekking hebben op zijn vrees voor vervolging niet mochten bijdragen tot zijn geloofwaardigheid.

Verzoekers betoog overtuigt allerminst. Immers kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die, vanaf het eerste interview, eenduidige en consistente verklaringen aflegt over zijn verblijfplaatsen, familiale situatie en zijn huwelijk. Het feit dat verzoeker hieraan verzaakt heeft, doet dan ook afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid. De Raad wijst hierbij op de medewerkingsplicht van een verzoeker die overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming hetgeen verzoeker verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, quod non in casu.

Daarenboven stipt de Raad aan dat verzoeker overigens meerdere vragen gesteld werden over zijn verblijf in Afghanistan waarbij hij uitdrukkelijk werd gevraagd naar zijn geboorteplaats, zijn "laatste adres in het land van herkomst", het "exact adres" en de periodes van verblijf doch hij geenszins enig gewag maakte van zijn verblijf in Kaboel (Verklaring DVZ van 5 januari 2021, p. 6).

Waar verzoeker aangaande de verblijfplaats van zijn familie betoogt dat hem niet gevraagd werd waar zij woonden maar waar zij vandaan kwamen, merkt de Raad op dat uit de notities van zijn verklaringen bij de DVZ blijkt dat hem evenwel uitdrukkelijk de 'verblijfplaats' van zijn ouders en de 'woonplaats' en 'geboorteplaats' van zijn broers en zussen werden gevraagd (Verklaring DVZ, p. 7, p. 9).

Waar verzoeker zijn tegenstrijdige verklaringen nog tracht te verschonen door zijn interview op de DVZ en de omstandigheden aldaar te bekritisieren, wijst de Raad erop dat het feit dat het interview bij de DVZ korter en in andere omstandigheden verloopt dan dat op het CGVS, niets af doet aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij voldoende nauwkeurige en consistente verklaringen aflegt over zijn familiale situatie en verblijfplaatsen.

Bovendien verklaarde verzoeker op het CGVS, alwaar hij de bijstand van een advocaat genoot, op de vraag of hij opmerkingen had bij zijn eerdere gehoor dat alles goed was en ondanks hij beweerde geen kopie ontvangen te hebben van het gehoorverslag, hij evenwel stelde dat dit correct was en deze hem daar werd voorgelezen (eerste persoonlijk onderhoud van 14 februari 2022, p. 2).

De Raad benadrukt volledigheidshalve dat het gehoorverslag bij de DVZ, die verzoeker werd voorgelezen in het Pashtou, wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid.

Verzoeker bekritisert het gehoor bij de DVZ maar kan hiermee zijn uitdrukkelijke verklaringen niet in een ander daglicht stellen daar hij stelde dat alles goed was zonder hierbij correcties aan te brengen.

Vervolgens motiveert de commissaris-generaal terdege:

"Voorts dient te worden opgemerkt dat het hele gegeven 'an sich', als zou u het initiatief hebben genomen om met uw buurmeisje N. naar Kabul te vluchten, niet aannemelijk overkomt. Immers heeft u het over een vrouw wiens broers tot de taliban zouden behoren, mensen die macht hebben, die geweld gebruiken en worden gevreesd (CGVS II, p.5). In de door u geschetste context is het hoogst ongeloofwaardig dat u dan uw ouders en broers, die volgens u naast deze mensen zouden hebben gewoond, na uw vlucht voor een voldongen feit zou plaatsen en zou blootstellen aan represailles vanwege deze familie. Ook al merkwaardig is dat N., een

vrouw die blijkbaar opgroeide in een zeer conservatief en zelfs extremistisch milieu, op uw aanbod zou zijn ingegaan, haar familie zou verlaten en met u naar Kabul zou vluchten. Bovendien zou een dergelijke démarche niet alleen uw familieleden maar ook uzelf en N. in ernstige problemen kunnen brengen, getuige daarvan het incident dat u zou hebben meegemaakt en uw verklaring dat N. tot op heden "ondergedoken" leeft (CGVS II, p.5), alsook uw bewering dat zij foltering of slavernij riskeert mochten haar broers haar vinden (CGVS II, p.12)."

Verzoeker repliceert dat Kaboel op ongeveer 130 km afstand ligt van Gardez, de woonplaats van de familie van zijn echtgenote. Hij meent dat deze afstand volgens hem dus een tijdelijke veiligheid impliceerde. Daarnaast betoogt verzoeker dat hun beslissing weliswaar riskant en gevaarlijk was, maar dat hij en zijn echtgenote geen andere keuze hadden indien zij een gelukkig leven wensten te leiden. Hij stelt dat bovendien de invloed van de taliban toen nog niet was wat die nu is en dit sinds 15 augustus 2021. Verzoeker betoogt dat hoewel dit gedrag in de ogen van verweerder gewetenloos lijkt, het toch het gedrag is van een jong koppel dat verliefd is op elkaar. Verzoeker besluit dat dit motief zijn verhaal niet in twijfel trekt. Verzoeker brengt met de loutere volharding in zijn verklaringen geen dienstige elementen bij die bovenstaande pertinente weigeringsmotieven, die steun vinden in de door hem geschetste context, kunnen ontkrachten. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker met zijn betoog naar Kaboel te zijn verhuisd geen afdoende verklaring biedt voor het gegeven dat hij zijn familie aanvankelijk wel blootstelde aan represailles gezien zij pas naar Kaboel verhuisden wanneer hij naar Europa vertrok (eerste persoonlijk onderhoud van 6 april 2022, p. 4-5).

In samenhang met voorgaande correcte bevindingen oordeelt de commissaris-generaal met reden:

"Verder ziet het CGVS niet in waarom uw vader u in dezer in zowat alles zou hebben ondersteund. Ondanks het feit dat u uw buurmeisje naar Kabul zou hebben gebracht ("ik liep weg met hun dochter" (CGVS II, p.11)), en dit zonder medeweten van u of haar familie, was het uw vader die vervolgens jullie huwelijk in Kabul regelde (DVZ, vragenlijst dd. 12 oktober 2020, vraag 5), was het ook uw vader die aanvankelijk jullie huurhuis en levensonderhoud bekostigde (CGVS II, p.10), en stopte hij u ook nog geld toe om in Kabul een lichte vrachtwagen te kopen (CGVS II, p.11). Gezien de ellende waarin u uw vader en de rest van het gezin had gestort, is zulks opnieuw niet geloofwaardig. U argumenteert nog dat u het meisje nu eenmaal naar Kabul had meegenomen en uw vader geen andere optie had dan uw keuzes te accepteren (CGVS II, p.11). Echter kan deze omgekeerde redenering niet overtuigen, en blijft de vraag waarom uw vader een huwelijk zou hebben geregeld dat door uw schoonfamilie ten zeerste werd afgekeurd, met alle gevolgen en risico's van dien."

In het verzoekschrift wordt betoogd dat deze grond niet kan worden aanvaard om de eenvoudige reden dat zijn vader evenals verzoeker zelf geloofde dat hij veilig zou zijn in Kaboel bij N.. Hij betoogt dat zijn vader hem bovendien kende en wist dat hij hoe dan ook met N. zou trouwen. Verzoeker betoogt dat hem financieel helpen in Kaboel dus gewoon het normale gedrag van een vader was die wilde dat zijn zoon gelukkig was. Hij meent dat indien zijn vader niets voor zijn zoon had gedaan, omdat het huwelijk te gevaarlijk was voor hem, hij nog steeds naar Kaboel zou zijn gegaan maar hij gewoon in moeilijkere, gevaarlijkere omstandigheden zou hebben geleefd met een vrouw en een kind. Verzoeker benadrukt dat dit gedrag van een vader hoogst onwaarschijnlijk is en deze grond derhalve moet worden afgewezen.

Door wederom louter te volharden in zijn verklaringen brengt verzoeker geen valabele argumenten bij die bovenstaande terechte weigeringsmotieven, in de door hemzelf geschetste context, kunnen ombuigen. Verzoeker kan met zijn betoog geen afdoende verklaring bieden voor het gedrag van zijn vader daar ook volgens de Raad dergelijke onvoorwaardelijke steun weinig aannemelijk lijkt gezien verzoeker zijn familie enkel problemen bezorgde door te willen huwen met N. en zijn familie bovendien in Paktia bleef wonen tot rond 2020 (eerste persoonlijk onderhoud van 6 april 2022, p. 4-5).

Voorts wordt er in de bestreden beslissing op volgende pertinente bevindingen gewezen:

"Verder stelt het CGVS vast dat u veeleer vage verklaringen aflegt over de beweerde talibanconnecties van de familie van N. en over de redenen waarom zij zich tegen een huwelijk hebben gekant. U stelt dat haar broers voor commandant K. werkten, maar meer weet u daar niet over (CGVS II, p.5, 6). U verklaart niet meer dan dat ze rondreden op bromfietsen en wapens droegen (CGVS II, p.6). Ik heb niet veel info, zo zegt u (CGVS II, p.6). Gevraagd naar enige andere info over die broers, zegt u dat u niet veel details heeft over die mensen (CGVS II, p.6). Dit is een teleurstellend antwoord, zeker gezien dit jullie burens in Sayed Karam zouden zijn geweest. Ook hun eventuele huidige positie binnen de nieuwe talibanoverheid is u niet bekend (CGVS II, p.12). Dat u nagenoeg niets weet over de exacte activiteiten van de personen die aan de basis van uw vertrek uit Afghanistan zouden liggen, is opmerkelijk. Evenmin maakt u duidelijk waarom N.'s familie in u geen valabele huwelijkskandidaat zag. Hoewel uw ouders haar hand tot drie keer toe op officiële wijze zouden hebben gevraagd, zegt u niet te weten waarom zij weigerden (CGVS II, p.10). In tweede instantie lijkt u het dan toch te weten, en geeft u twee redenen: u zegt nu dat het meisje te jong zou zijn geweest, alsook dat uw vader een slechte relatie had met haar vader (CGVS II, p.10). Hoewel u dus toch komt aanzetten met een mogelijke valabele reden, blijkt echter dat u niet weet waarom jullie vaders dan geen goede relatie zouden hebben gehad. U gist dat uw vader tijdens een vergadering in het dorp mogelijks eens een beslissing nam die niet zo goed was voor die familie, echter lijkt u daar niet zeker van, laat staan dat u verduidelijkt

welke beslissing dat dan zou zijn geweest (CGVS II, p.10). Het is niet geloofwaardig dat u, jaren na uw verboden huwelijk, nog steeds niet zou weten waarom N.'s familie u weigerde als huwelijkskandidaat.”

In het verzoekschrift wordt betoogd dat de redenering van verweerder opnieuw te veelzijdig is. Verzoeker stelt dat hij geen reden had om veel informatie te hebben over het gezin van N. en in het bijzonder over de Taliban in dat gezin. Verzoeker benadrukt dat hij Afghanistan immers had verlaten toen de Taliban nog niet de macht hadden gegrepen en hij nog steeds voor de regering vocht. Hij stelt dat hoewel iedereen wist wie zij waren, dit niet betekende dat zij hun leven, hun organisatie, hun activiteiten, enzovoort blootgaven. Verzoeker beklemtoont dat hij bovendien alle redenen had om hen te vrezen, bij hen uit de buurt te blijven en zich dus niet in hen te interesseren. Hij meent dat integendeel de door hem verstrekte informatie toereikend is in het licht van deze context. Verzoeker benadrukt met betrekking tot de redenen waarom de familie van N. hun huwelijk had geweigerd dat dit om culturele redenen ging die soms zelfs niet werden uitgesproken. Verzoeker betoogt dat hij heeft getracht de redenen uit te leggen waarvan hij op de hoogte was, maar gezien zijn jonge leeftijd op dat moment hij niet op de hoogte was van alle interacties tussen zijn familie en de familie van N.. Voorts betoogt verzoeker dat hij heeft aangevoerd dat de familie van N. niet wilde dat zij met hem trouwde, omdat zij reeds een oudere, financieel meer bemiddelde echtgenoot voor haar hadden geregeld. Verzoeker beklemtoont dat deze praktijk heel gebruikelijk is in Afghanistan en dat daarom deze grond moet worden afgewezen.

Verzoekers betoog kan geenszins zijn gebrekkige verklaringen verschonen. Immers benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die nauwkeurige en gedetailleerde verklaringen aflegt en ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en de oorsprong en reden ervan, in casu de banden met de Taliban van de familieleden van zijn echtgenote en de reden van hun afkeuring. Er kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen hieromtrent hoewel hij nog contacten heeft onderhouden met zijn familie na vertrek (eerste persoonlijk onderhoud van 14 februari 2022, p. 3) hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees. Daarenboven benadrukt de Raad dat verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaarde dat zijn vrouw niet beloofd was aan een ander persoon (tweede persoonlijk onderhoud van 6 april 2022, p. 5). Dergelijke tegenstrijdigheid doet tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen hieromtrent.

Verder oordeelt de commissaris-generaal op terechte wijze dat verzoeker weinig eenduidige verklaringen aflegt over het incident in Kaboel waarvan hij het slachtoffer zou zijn geworden:

“Bij de DVZ verklaarde u dat u één jaar na uw huwelijk werd aangevallen door vier broers van N. en een dorpeling (vragenlijst van 12 oktober 2021, vraag 3.5). Tijdens uw onderhoud bij het CGVS zegt u dan weer dat twee broers en een vriend van hen (die u niet zou kennen) u belaagden (CGVS II, p.7). Bovendien situeert u dit nu anderhalf jaar na uw huwelijk (CGVS II, p.7), even daarvoor zelfs nog twee jaar nadat u huwde (CGVS II, p.6). Het is opmerkelijk dat u daarover geen gelijklopende verklaringen kan afleggen. Dat er mogelijks zaken fout liepen bij de DVZ (hoewel u daar uw verklaringen ondertekende voor akkoord) en u nu de waarheid vertelt (CGVS II, p.8), biedt geen afdoende verklaringen voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Eveneens merkwaardig is dat u enkele keren aangeeft slechts 16 jaar oud te zijn geweest toen u in Kabul huwde (CGVS II, p.4, 6). Gezien uw geboortedatum bekend is en in uw paspoort terug te vinden is ((...) 2018) (lees: (...) 1998) mag dus worden verondersteld dat u eind 2014 of in de loop van 2015 in het huwelijk trad. Hoe dit te rijmen valt met uw bewering dat u in maart 2019 zou zijn aangevallen (zie document hospitaal), en dit dus één tot twee jaar na uw huwelijk, is een raadsel. De vaststelling dat u één incident aanhaalt maar er niet in slaagt enigszins te verduidelijken wanneer dit dan zou zijn gebeurd, ondermijnt het geloof in uw verhaal opnieuw in ernstige mate.”*

Verzoeker repliceert dat met betrekking tot het aantal personen door wie hij werd aangevallen, hij beklemtoonde dat hij ten tijde van zijn onderhoud bij de DVZ totaal niet op de hoogte was van de mate van nauwkeurigheid die van hem werd verwacht. Hij stelt dat hij daarom het aantal van vijf personen opgaf zonder echt na te denken over het belang van dit detail. Verzoeker meent dat pas op het CGVS hem het belang van de details werd uitgelegd en hij de tijd kreeg om zich de scène, die meer dan twee jaar eerder had plaatsgevonden voor de geest te halen. Hij stelt dat wat de temporele situatie van deze gebeurtenis betreft, hij erop wijst dat hij zo goed als hij kon geprobeerd heeft het aantal jaren tussen zijn huwelijk en zijn aanval te plaatsen, maar dat de wijze waarop hij en vele Afghanen hun leven leidden, niet inhield dat zij aandacht besteedden aan de verstreken jaren. Verzoeker stelt dat hij dus bij benadering het aantal jaren aangaf, zonder te rekenen met enige andere gebeurtenis maar slechts met een schatting.

Verzoekers betoog biedt geen verschoning voor zijn inconsistente verklaringen daar hij louter volhardt in zijn verklaringen zonder dienstige elementen bij te brengen die bovenstaande correcte weigeringsmotieven kunnen ombuigen. Immers herhaalt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming, ook wanneer de feiten zich lange tijd geleden hebben voorgedaan, redelijkerwijze verwacht kan worden dat die consistente, eenduidige, doorleefde en nauwkeurige verklaringen aflegt over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees, in casu het incident in Kaboel waarvan hij het slachtoffer zou zijn geweest. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt blijkt uit de notities van de vragenlijst bij de DVZ dat hij overigens wel degelijk werd gewezen op het belang van nauwkeurige verklaringen (zie vragenlijst van 12 oktober 2021, punt 1

voorafgaand advies). Daarenboven wijst de Raad er nog op dat verzoeker bij de DVZ verklaarde sinds 2018 gehuwd te zijn en hij dus twintig jaar was, hetgeen niet in overeenstemming is met zijn verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op zestienjarige leeftijd gehuwd te zijn (Verklaring DVZ van 5 januari 2021, p. 7-9; tweede persoonlijk onderhoud van 6 april 2022, p. 4, p. 6). Wanneer verzoeker hiermee geconfronteerd werd tijdens zijn persoonlijk onderhoud ontkende hij verklaard te hebben bij de DVZ dat hij in 2018 huwde, echter kan hij met dergelijke blote bewering geen verschoning bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen (tweede persoonlijk onderhoud, p. 6). De Raad herhaalt hierbij dat verzoeker op het CGVS, alwaar hij de bijstand van een advocaat genoot, op de vraag of hij opmerkingen had bij zijn eerdere gehoor overigens verklaarde dat alles goed was en ondanks hij beweerde geen kopie ontvangen te hebben van het gehoorverslag, hij evenwel stelde dat dit correct was en deze hem daar werd voorgelezen (eerste persoonlijk onderhoud van 14 februari 2022, p. 2).

De Raad benadrukt nogmaals volledigheidshalve dat het gehoorverslag bij de DVZ, die verzoeker werd voorgelezen in het Pashtou, wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid.

Tot slot wordt er in de bestreden beslissing op volgende pertinente bevindingen gewezen:

“Verder kan nog worden gewezen op het feit dat u als zestienjarige al in 2014 of 2015 zou zijn gehuwd, maar dat uit uw relaas niet kan worden opgemaakt dat de familie van N. zeer naarstig naar u op zoek ging. De enige keer dat u deze personen nog zou hebben gezien, zou bij de aanval in 2019 zijn geweest (zie opnieuw het medisch attest). Bovendien ondermijnen uw tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot dit incident de geloofwaardigheid van dit alles, en brengt u dus geen aannemelijke vervolgingsfeiten aan die in verband met uw verboden huwelijk zouden kunnen worden gebracht. Ook na dit incident zou u nog “acht tot tien maanden” in Kabul hebben gewoond alvorens Afghanistan te verlaten, en kende u in deze periode geen problemen (CGVS II, p.7). Voorts vermeldenswaard is uw verklaring dat uw familie (bestaande uit uw ouders, uw vier broers, uw vrouw en uw zoon) sinds uw vertrek steeds in Kabul is blijven wonen (CGVS II, p.3), en daar volgens u “veilig” is (CGVS II, p.12). Nochtans zouden de broers van N. nog steeds naar u op zoek zijn (CGVS II, p.7) en verbergt uw familie zich allerminst in Kabul. Zo geeft u aan dat uw familie er eigenaar is van een winkel, meer bepaald in Puli Kheshti (CGVS II, p.10). Het verbaast dat uw familie dan nog geen enkele keer werd verontrust door deze familie, die linken zou hebben met de taliban en dus ook met het huidige regime, en wiens eer dusdanig zou zijn geschonden toen u jaren geleden besliste hun dochter mee te nemen. Dat zij dan niet via de huidige autoriteiten of via hun relaties in het dorp op de hoogte zouden kunnen geraken van de locatie van jullie woonplaats of winkel in Kabul, is weinig aannemelijk, temeer zij er in maart 2019 wél in zouden zijn geslaagd u te traceren binnen de wijk Arzan Kimat.”

Verzoeker voert aan dat hij voor 2019 geen problemen met de familie van N. heeft ondervonden en evenmin in de acht tot tien maanden voorafgaand aan zijn vlucht. Hij betoogt dat dit niet van dien aard is dat dit impliceert dat hij geen reden heeft om vervolging te vrezen in geval van terugkeer. Verzoeker meent dat het feit dat hij een paar maanden in Afghanistan is gebleven zonder te zijn vervolgd, immers niet betekent dat hij voor de rest van zijn leven geen vervolging zou hoeven te vrezen. Hij benadrukt dat het feit dat zijn gezin na zijn vlucht in Afghanistan geen problemen had ondervonden, zijn vrees bovendien niet kan relativiseren, aangezien hij steeds verklaard had dat hij de enige was die werd geïsoleerd. Verzoeker stelt dat bovendien de taliban sedert zij aan de macht zijn alles hebben gedaan om hun imago bij de bevolking te verbeteren. Hij beklemtoont dat hoewel het aanvaardbaar zou zijn een bepaalde persoon te straffen, vooral als die naar Europa was gevlucht, het waarschijnlijk veel minder aanvaardbaar zou zijn de hele familie van die persoon te treffen. Hij stelt dat deze argumenten van verweerder derhalve irrelevant zijn en moeten worden afgewezen. Verzoeker betoogt dat de feiten van de vervolging waarvan hij het slachtoffer is en die door het neergelegde medische document worden gestaafd, als vaststaand moeten worden beschouwd en de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet impliceren. Hij betoogt dat derhalve en aangezien verweerder niet afdoende heeft aangetoond dat hij geen reden meer heeft om te vrezen voor vervolging bij terugkeer aan hem de vluchtelingenstatus moet worden verleend.

Verzoeker brengt met de loutere volharding in zijn verklaringen geen overtuigende elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande terechte bevindingen.

Waar verzoeker betoogt dat hij steeds verklaard had de enige te zijn die geïsoleerd werd, wijst de Raad erop dat hij evenwel tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat de broers van zijn echtgenote enkele keren naar zijn huis zijn gekomen, zijn vader gelagend werd en zij hem onder druk zetten om hen terug te laten keren (tweede persoonlijk onderhoud van 6 april 2022, p. 11). Dergelijke inconsistente verklaringen en ongerijmdheden in het verzoekschrift doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

De Raad meent verder dat de door verzoeker neergelegde documenten, waaronder het medisch attest, geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

Tot slot acht de Raad het motief in de bestreden beslissing aangaande verzoekers toestand tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, overtuigend. De overige bevindingen uit de bestreden beslissing zijn immers in casu voldoende determinerend voor de vaststelling dat verzoekers algemene geloofwaardigheid is aangetast en voor de conclusie dat het relaas van verzoeker, die nog een tweede keer kon worden gehoord op het CGVS, ongeloofwaardig is zodat hij geen persoonlijke en gegronde vervolgingsvrees aannemelijk maakt. Verzoekers betoog inzake verweerdere overwegingen aangaande zijn gebrekkige medewerking werpen, voorgaande vaststellingen in acht genomen, geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.3. In het verzoekschrift en verzoekers aanvullende nota wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afgaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, Afghanistan Country Focus, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek

te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten basis in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 45-48 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina'— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie scheidt hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze

veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote

variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de Taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51, EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder en aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "Country guidance: Afghanistan" januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 96-100).

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden.

Uit de loutere verwijzing naar algemene informatie, zijn verblijf sinds december 2020 in België, de bewering dat hij Afghanistan in 2018 verlaten heeft, de ponering dat hij sinds twee jaar in Europa verblijft, hij nooit traditionele Afghaanse kleding draagt, hij zich casual kleedt, hij geen baard heeft en zijn haar op een moderne manier draagt, hij zijn integratie geperfectioneerd heeft en vertrouwd is geraakt met de westerse

cultuur en gebruiken en waar hij middels zijn aanvullende nota stukken bijbrengt ter staving van zijn werkzaamheden in België, kan niet worden afgeleid, ondanks dat verzoekers inspanning tot integratie lovenswaardig is, dat verzoeker, die overigens ter terechtzitting afwezig was, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker tot ongeveer zijn 21 jaar in Afghanistan heeft verbleven, alwaar hij tot het eerste middelbaar naar school ging en werkte als automechanicien (Verklaring DVZ van 5 januari 2021, p. 6-7; tweede persoonlijk onderhoud van 6 april 2021, p. 4), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Daarenboven stipt de Raad nog aan dat in tegenstelling tot hetgeen betoogd wordt in het verzoekschrift, verzoeker verklaarde rond mei 2020 uit Afghanistan vertrokken te zijn (Verklaring DVZ, p. 13).

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn ouders, echtgenote, zoon en vier broers nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 7-9; tweede persoonlijk onderhoud, p. 3). Daarenboven verklaarde verzoeker nog contact te hebben met zijn familie (eerste persoonlijk onderhoud van 14 februari 2022, p. 3). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en aanduidt dat de islam (soenniet) zijn religie is (Verklaring DVZ, p. 6).

Waar verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Waar verzoeker tevens wijst op rapporten die gewag maken van stigmatisering of uitstoting stipt de Raad vooreerst aan dat verstoting en stigmatisering slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker, die contacten onderhoudt met zijn familie in Afghanistan, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Met betrekking tot verzoekers verwijzingen naar 's Raads rechtspraak, benadrukt de Raad dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker, die werd gehoord na de machtsovername door de taliban, niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken te meer in acht genomen voorgaande concrete vaststellingen inzake verzoekers vermeende verwestering.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.4.4. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn ouders, echtgenote, zoon en vier broers nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ van 5 januari 2021, p. 7-9; tweede persoonlijk onderhoud van 6 april 2022, p. 3). Daarnaast verklaarde verzoeker dat hij nog steeds contact heeft met zijn familie (eerste persoonlijk onderhoud van 14 februari 2022, p. 3). Tot slot wijst de Raad er nog op dat verzoeker verklaarde dat zijn vader een winkel heeft in Kaboel (tweede persoonlijk onderhoud, p. 10).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met

uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdrijvingen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft

van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Paktia en stelt te zijn verhuisd naar Kaboel waar hij tot aan zijn vertrek heeft gewoond. Wat betreft Kaboel merkt de Raad op dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en van de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023. Wat betreft de provincie Paktia stipt de Raad aan dat er hier geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en van de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023.

Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad merkt nog op dat verzoeker evenmin persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan

vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud(en) de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.10. Waar verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.11. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.12. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU